

ЖУЛИЕТА - Веднага ида. - После, аз те моля
да не тревожиш моята печал!
Аз утре ще изпратя -

РОМЕО - О, кълна се -

ЖУЛИЕТА - Хиляда пъти лека, лека нощ!

/Излиза./

РОМЕО - Хиляда пъти тежка нощ за мене,
щом тебе няма, моя светлина.
Нато деца сме ние в любовта си,
като деца, отикните до бягат -
и както те се връщат пак в класа си
посърнали; така сме при раздяла...

/Отдалечава се бавно./

ЖУЛИЕТА - Ромео! - О, да бих могла отново
да призова аз този благороден
сокол с гласа на опитен ловец!
Как да извикам в своята неволя!
Аз бих пронизала и пещерата
на Ехото, където то почива,
и бих направила гласът му дрезгав,
по-дрезгав и от моя, който вечно
повтаря тия думи: мой Ромео!

РОМЕО - Дали душата ми не ме зове!
О как звъни като сребро гласът
на влюбените нощем, сякаш песен
най-нежна за чувствително ухо!

ЖУЛИЕТА - Ромео!